

Да није био задојен идејама какве се данас, сто година касније, сматрају политички некоректним, свет би био онај стари .

Слобода је, како се испоставља, глупи сан који доноси само невоље. Ропство је далеко боље – поклони се и почни. За љубљење и кроткост спремно било које Аустроугарске, данас се може добити много награда

СТВАРНО, шта је имао Гаврило Принцип да сања о рушењу Аустроугарске империје, слободи Босне, уједињењу или о смрти?

Да није био задојен идејама какве се данас, сто година касније, сматрају политички некоректним, свет би био онај стари.

Обележавање стогодишњице атентата у Сарајеву који је био, како смо учили, повод за избијање Првог светског рата, одлична је прилика да се напослетку ревидира историја, што је иначе један од главних пројеката Великог брата.

Испоставља се да су, наиме, све гласнији они који доказују да је због лудог Србина, школарца, свет кренуо кривим путем, те да су због тога Срби одговорни за увлачење света у прву велику и масовну кланицу, која је онедавно преименована у Велики рат. Можда и зато да би Други светски рат, некако, остао мањи?

Али, када се те тезе изведу до краја, испоставља се да су Срби не само криви за Први светски рат, него и да су били визионари – борили су се за уједињење јужнословенских народа, чиме је направљен историјски експеримент без преседана – Краљевина СХС је модел по коме ће деценијама касније бити створена ЕУ. То би можда требало узети сада као главни аргумент за наш упис у ЕУ?

Али, тај упис, очигледно, неће моћи да се изведе пре него што се овде заврше многе свари, а међу њима и да се ревидира српска историја. Која је донедавно била препуна јунака и делија, хероја невиђене храбрости који су били вазда ради да за слободу положе и своје животе. Из принципа, који се, међутим, данас другачије вреднују.

Слобода је, како се испоставља, глупи сан који доноси само невоље. Ропство је далеко боље – поклони се и почни. За љубљење и кроткост спрема било које Аустроугарске, данас се може добити много награда.

Слобода, међутим, остаје сан губитника, лузера, и они се, једном за свагда, морају преваспитати, па је у том смислу обележавање стогодишњице Првог светског рата идеална прилика да се свим Принципима света објасни ко носи воду а ко меша малтер за споменике историје.

Народи који су имали слободарску историју, укључујући и Србе, сада ће морати добро да ставе прст на чело. Историја је, као што видимо, постала велика курва. Ми смо мислили да историју пишу победници, кад оно, међутим, историју Првог светског рата одједном пишу губитници. Порука која се шаље свим малим народима гласи – чувајте се принципа.

Ови најсвежији покушаји да се Србија прогласи кривом за изазивање Првог светског рата води нас, логично, на закључак да је некако, крива и за Други светски рат – јер да није било Првог, не би било ни Другог! Да се разумемо: да није било Срба, не би било ни Јасеновца! А да није било Другог, не би било ни Хладног рата. О рату у бившој СФРЈ да и не говоримо.

Логично, Срби су криви и за бомбардовање 1999. А вратимо ли се уназад, није нелогично закључити да су Срби криви и за пропаст Отоманског царства, те се у то име може очекивати да се Карађорђе, Зека Буљубаша и остали хајдуци прогласе ратним

злочинцима, те да се под притиском нове историјске васпитне палице и они ставе на стуб друштвене критике.

Шта су ког ђавола имали да се дижу против Турака? А о кнезу Лазару и Милошу Обилићу да и не говоримо. Уосталом, није ли и Краљевић Марко у новој историјској рецепцији само бедни хушкација, жељан насиља, кавге и српске доминације на лепо окупираној српској територији? То уопште није било политички коректно.

Српски генерали и војници могу мирно да спавају само ако су у НАТО снагама, иначе, лоше им се пише.

И зато сада, сто година касније, да се узмемо у памет и да прихватимо нове принципе, ако хоћемо да кренемо путем којим иду сви паметни народи који не желе проблеме: да ми лепо, у знак кајања, замолимо Аустроугарску да нас анектира!

Да се у знак историјског покајања и схватања кривице и одговорности свечаност анексије обави на Церу, и да обећамо да више слобода за нас не значи оно што је у време глупих младих сањара значила.

Да у покорвању пронађемо слободу – да је видимо у величанствености самопослуга, банака, тржних центара и бензинских пумпи – јер има ли веће слободе од слободе коју даје платна картица? Да се направи АНШЛУС, да ми то понудимо, и да кажемо хвала. То јест „данке“, на аустроугарском језику.

Ненад трактором возио деку који болује од рака до лекара, преко реке без моста, па се вратио: Старац у сузама беспомоћно гледао бујицу

Јер, слобода је илузија. Тлапња. Демодирани сан. „Моцарт“ кугле. Слобода је да прихватимо кривицу за Двдесети век, и наставимо даље, ка светлој будућности.

Да на обележавању стогодишњице Сарајевског атентата свечано обећамо да више нећемо имати принципа, и да ћемо од сада па надаље и убудуће живети како нам се каже, и сањати само политички коректне снове.

Да обећамо да ћемо волети Аустроугарску као што је она волела нас.

Као сав нормалан свет.

(Дневне.рс)